

SAWARZYŃSKI KAZIMIERZ (1897-1975)

Urodził się 26 lutego 1897 roku w Gostyniu. Rodzicami byli Henryk i Barbara z domu Ratajczak. Miał starszego o trzy lata brata Franciszka (zginął w czasie II wojny światowej). W Gostyniu spędził lata młodości. Ukończył 7 klas szkoły powszechnej, a u mistrza Politowskiego w rodzinnym mieście uczył się zawodu malarza. Pragnąc kontynuować edukację, podjął naukę w szkole wieczorowej doksztalającej, którą ukończył po trzech latach nauki (od 1 kwietnia 1911 roku do 30 marca 1914 roku), zdając egzamin czeladniczy w Lesznie. Pracował w domu, u ojca. Przez pierwsze dwa lata I wojny światowej zajmował się pracami rzemieślniczymi na terenie powiatu gostyńskiego. 24 czerwca 1916 roku został powołany do armii pruskiej. Dostał przydział do 2. Kompanii 50. pułku piechoty w Rawiczu. Po przeszkoleniu wysłano go na front zachodni do Francji. Po kilku miesiącach walk został ranny. Leczony był w niemieckim lazarecie, a następnie wypisany i zwolniony z wojska jako inwalida wojenny (1 stycznia 1917 roku). Powrócił do rodzinnego domu w Gostyniu.

Wiadomość o walkach ulicznych w Poznaniu 27 grudnia 1918 roku szybko dotarła do Gostynia. 7 stycznia 1919 roku zgłosił się do oddziału powstańczego w Gostyniu. Przydzielono go do 3. kompanii. Uczestniczył w bitwie Poniec-Pawłowice (10 stycznia 1919 roku), Przybin-Tworzanice i w walkach pod Rydzyną. Akcję pod Gościejewicami tak opisuje w swym życiorysie: „Wypad na Gościejewie 17.01.1919 roku był dla nas ciosem bolesnym. Z kompanii 80 ludzi, 3 druhów poległo: Hanicz, Gulczyński, Poradzewski, 16 rannych: W. Beczkiewicz, B. Stroiński, J. Majer, J. Michalak itd. Zdobyliśmy 3 ckm-y, wóz karabinów ręcznych, wóz amunicji i pałac okolony wodą z jednym mostem zwodzonym. Po ciężkiej walce, do niewoli wzięliśmy: 1 lejtnanta, 24 ludzi z Grenzschtzu. Z rozkazu dowództwa wycofaliśmy się pod Sowinę, gdzie ostrzeliwała nas szrapnelami artyleria. Poległych i rannych zabrano do Ponieca”.

26 stycznia 1919 roku przeniesiony został do 12. pułku strzelców wielkopolskich. Powierzono mu sporządzanie napisów na taborach i w koszarach zajętych przez wojska powstańcze. Kolejny raz przeniesiono go 3 marca 1919 roku. Tym razem do 2 kompanii 55 pułku piechoty w Poznaniu. 21 stycznia 1921 roku jako szeregowy został zwolniony z Wojska Polskiego.

W latach 1939-1947 pracował w zakładach Hipolita Cegielskiego, w 1948-1950 w przedsiębiorstwie remontowo-budowlanym. W latach 1951-1954 zatrudniony był w wojskowym przedsiębiorstwie budowlanym. Od 1955 roku do 2 lutego 1959 roku był pracownikiem Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Poznaniu, skąd przeszedł na rentę inwalidzką. Nie posiadając własnego mieszkania, przebywał aż do śmierci w Luboniu (pow. poznański), zajmując niewielkie pomieszczenie na poddaszu.

Od 18 marca 1964 roku należał do Związku Bojowników o Wolność i Demokrację, Koło Żabikowo. Posiadał odznaczenia: Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921 (21.04.1936), Wielkopolski Krzyż Powstańczy (22.12.1966), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (4.10.1974).

Zmarł 26 września 1975 roku w Luboniu. Został pochowany na cmentarzu parafialnym w Wirach w gminie Komorniki w powiecie poznańskim.

Ożenił się z Janiną z domu Bauman (urodzona 23 czerwca 1907 roku, zmarła w czerwcu 1992 roku). Podczas okupacji była przez 2 miesiące więźniarką obozu w Żabikowie.